

На Горан горнака му беше минало време да желай нещо далечно; към преживяното като към светина се връщаше. Той бе в тази възраст, когато човек гледа от всеки миг да се наслади; че разбрал беше той: това с което душата се възрадва — само то остава в живота. И бродейки сега в Балкана, радваше се като дете. Че кой знай ще има ли щастие още веднаж Балкана пак да навести.

— Живота е като сжн, — завършваше мисъл Горнака.

В Балкана беше расал Горнака и го обичаше, както детството се обича; както лестовичка обича старо гнездо; милеше го както столетника джб милей по първи лодос на пролет; радваш се, както славей се радва на цвнала калина в ранна пролет.

И кой, който е при Балкана израстнал, няма да обича Балкана!

Че има ли нещо по-тайнствено от Балкана!

Кой не си спомня с обаяние, кога зиме сбрани вечер край огня и завият зимни хали, как вълшебно се чува бучението на балкана! Когато дядо мраз надникне през прозорец, за да покаже и напомни, че вжн дърво и камък се пушат от студ и сред двора изжрцат шейните с докарани дърва от балкана та на дядо мраз приказката да се скърше, че той може вжн всичко да прави, ала в кжци до като има цепеници от балкана — зимата нищо не мой да стори. И когато се занесат на камината цели пжница от пжстрокористи букаци и се настивясат на огня, та изведнаж да лумнат — тогаз човек разбира колко е благодатен балкана. От внесените буковици потхва свежест на гора и неволно си спомняш за волния козарски живот в горите, за песните на меден кавал . . . А разплаче ли се някой малчуган, кой знай по какво детско щение, ей че някой ще шитне с пржст: да се не плаче, че от балкана злия дух ще чуе и може из куминя да влезе . . .

Горан Горнака упоен от ненаситните гледки на Балкана — викна колкото му глас джржи:

ащо ми се сжрдиш либе,
Сжрдиш не дохждаш . . .
Да ли коня немаш либе
Или друм не знаеш?